

anerkende Rigtigheden deraf, saa dog har ydet disse Undersøgelser ubetinget Anerkendelse som Helhed betragtet. Naar derefter det ærede Medlem siger, at det Arbejde, som man skal paaskønne, er det Arbejde, som enhver gør for sig o. s. v., saa er det selvfølgelig rigtigt, men det Arbejde, som Dr. Hindhede gør, indbringer jo overhovedet ingenting, en videnskabelig Undersøgelse af disse Forhold bringer intet, der er ikke nogen, der køber disse Undersøgelser og betaler derfor. Derfor er det, at Staten overhovedet opretholder den videnskabelige Undersøgelse baade paa det ene og det andet Sted, derfor støtter Staten saadanne Bestræbelser, hvor man mener, det er nødvendigt at yde Bistand.

Med Hensyn til Ernæringsvilkaarene under Krigen vil jeg blot sige, at det er udenfor enhver Tvivl, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ret i, at de Undersøgelser, der er foretaget, bl. a. af Dr. Hindhede og af Professor Møllgaard, laa til Grund for hele den Betragtning, vi anlagde under Krigen. At vi selvfølgelig som Grundlag havde vor Produktion, som det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard siger, derom kan der ikke tvistes, men Spørgsmaalet var: Hvorledes skal denne Produktion anvendes paa den bedst mulige Maade? og dette blev gjort, bl. a. paa Grundlag af de moderne Ernæringsundersøgelser, med Hensyn til hvilke Dr. Hindhede indtager en saa stor og ærefuld Plads. Endelig vil jeg til det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard sige, at foruden de individuelle Undersøgelser, hvis Betydning man aldeles ikke kan underkende, har Dr. Hindhede foretaget en Række Undersøgelser. Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel. Han har undersøgt Kostforhold af forskellig Art paa to forskellige Børnehjem og igennem indtrængende Undersøgelser af Kostens Bestanddele og af de vedkommende Børns Vægt- og Trivselsforhold godtgjort, at det af Hjemmene, som foruden Kød og Mejeriprodukter tog Grønsager rigeligst i Brug, var det, hvor Velbefindendet var bedst. Der var ikke synderlig Forskel med Hensyn til Prisforholdene, men den sundeste Kost var tillige den mest økonomiske. Det er med andre Ord vidtspændende Undersøgelser, som alle har bestyrket og ført til samme Resultat.

Jeg kan minde om de Ord, som Professor Thomsen har sagt: Denne Undersøgelse har ikke blot i videnskabelig, men

ogsaa i etisk og nationaløkonomisk Henseende stor Betydning. Denne Betragtning tilraader jeg den danske Rigsdag i Dag at give sin Tilslutning ved at stemme for Ændringsforslag Nr. 42.

Vilhelm Rasmussen: Jeg kan fatte mig overmaade kort, for jeg kan henholde mig til de Udtalelser, der nu blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Rode, som jo var Indenrigsminister, den Gang vi havde Rationeringen. Der foreligger altsaa nu fra den daværende Indenrigsminister og fra Professor Møllgaard saavel som i Betænkningen aldeles utvivlsomme Vidnesbyrd om, at det var Dr. Hindhedes og hans Medarbejderes Undersøgelser, der var det teoretiske Grundlag for Rationeringens Beskaffenhed, og det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard lever aabenbart i en vis Misforstaaelse, naar han tror, at man, selv om man er nok saa dygtig en Lægmand, er i Stand til at skønne over, paa hvilken Maade man skal fordele den forhaandenværende Næringsmængde mellem Dyr og Mennesker. Det kan Lægmanden ikke skønne over, og det var netop det, som de Herrer Møllgaard og Hindhede satte os i Stand til at skønne over derved, at det var godtgjort, at man ikke behøvede saa stor en Æggevidemængde og saa stor en Fedtmængde, som man indtil da efter den klassiske tyske Fysiologi troede var nødvendig. Nu behøver vi vist ikke længere at diskutere den Ting.

Men saa vil jeg til Slut gøre en rent personlig Bemærkning. Jeg kan slet ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard fandt, at jeg ikke havde talt sagligt. Hvad jeg sagde, var ikke andet end det selvfølgelig rigtige, at den høje Rigsdag ikke bestaar af Fysiologer af Fag, og at der derfor ikke er noget Medlem her i denne Sal, som har virkelig Sagkundskab med Hensyn til den videnskabelige Værdi af Dr. Hindhedes Undersøgelser. Og i den Henseende undtog jeg heller ikke mig selv, selvfølgelig ikke. Hvorledes kan det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard blive fornærmet over det? det gaar fuldstændig over min Fattesevne. Nej, hvad jeg bebrejder det ærede Medlem, er noget andet. Det er det, at han, der lige saa lidt som jeg er sagkyndig, først prøver paa at diskvalificere de højt ansete Videnskabsmænd, som har udtalt sig til Fordel for Dr. Hindhede, med den Bemærkning, at deres Udtalelser er 7 Aar gamle, hvad der selvfølgelig al-